

La Joana era una xiqueta de cabells llargs molt negres, un poc grosseta, molt alegre i juganera, sempre estava molt contenta i era molt feliç. Vivia en un poble molt petit de muntanya que es deia Totto. Era un poble molt xicotet però molt encantador.

Un dia estaven els 4 xiquets del poble a classe i la professora els va dir entre llàgrimes que anaven a tancar l'escola, ja que eren molt poquets xiquets i no es podia mantindre. Però que no es preocuparen que no s'anaven a quedar sense anar a l'escola, - us posaran un autobús tots els dies i anireu a l'escola a Roto- els va dir. Als pares de Joana no els feia gens de gràcia que haguera de fer tots els dies tants quilòmetres per carreteres de muntanya, així que van decidir buscar treball a la ciutat i mudar-se.

El primer dia Joana va entrar a classe i no sabia a qui mirar, ja que ella no estava acostumada a veure tants xiquets junts en una classe. Se sentia observada, els mirava amb un mig somriure esperant la seua aprovació, però no va obtindre resposta. En eixir al pati ella va seure davall d'un arbre a menjar-se el seu entrepà de xoriç tranquil·lament, però la tranquil·litat li va durar ben poc, ja que Raquel i les seues amigues van anar a burlar-se del seu físic i del seu entrepà de xoriç. Li deien - no m'estranye que sigues una grassa fastigosa menjant aquestes porcades-. En aquest moment la Joana es va adonar que res no tornaria a ser com abans.

En eixir de classe Raquel i les seues amigues l'estaven esperant, Joana va canviar de vorera, però no li va servir de res, la van seguir, la van insultar i li van pegar un xiclet a la seua llarga cabellera, ella de la por es va orinar damunt. Quan va arribar a casa no va explicar res malgrat estar molt disgustada. Els altres xiquets de classe, veien el que li estaven fent, però no deien res per por que els passara a ells si deien alguna cosa.

Anaven passant els dies i cada vegada la Joana estava més trista i apagada, no podia dormir, no menjava..... Els seus pares preocupats li preguntaven pel col·legi tots els dies, però ella es limitava a dir que tot estava bé, només que trobava a faltar el poble i als seus amics. Els seus pares van parlar amb el col·legi preocupats pel seu canvi d'actitud, però van pensar que Joana havia tingut molts canvis en poc temps, casa nova, una ciutat gran, canvi d'amics,... així que van decidir estar un poc atents i tindre un poc de paciència. Mentrestant la Joana seguia sent el blanc de totes les burles de Raquel i les seues seguidores. Un dia va entrar la professora en classe acompanyada d'una xiqueta, i els va dir que es deia Martina i que seria la seua nova companya. Joana va mirar a Raquel i va saber que Martina anava a passar pel mateix calvari que ella. Martina era una xiqueta molt primeta de cabells curts i molt rossa, portava ulleres i un gran aparell en les dents. Joana li va demanar a Martina que s'asseguera amb ella.

En eixir de classe Raquel i les seues amigues van començar a perseguir-les, Joana no va poder més i va esclafir a plorar i li va explicar tot el calvari que estava passant des de que va arribar. Martina, estava molt angoixada perquè encara que ella mai havia sigut una xiqueta molt popular en el seu altre col·legi ja que era molt tímida i li agradava pasar molta estona sola, mai ningú l'havia tractada malament per la seua manera de ser o pel seu físic.

Joana va veure tant trista a la seva nova amiga i entenia tant com se sentia, que de sobte li va entrar una ràbia indescriptible pel seu cos i va pensar ; JA ESTÀ BÉ! Callar és de covards. i va decidir que això no podia ser i la va convèncer que havien de parlar amb els seus pares i amb el col·legi del que estava passant.

Raquel i les seues seguidores van tindre el seu merescut càstig, i es van adonar que el que havien fet no estava bé i e sentien bastant malament., van demanar perdó, i la Joana i Martina van tornar a ser les xiquetes felices i alegres de sempre.